

Menekşe

– MESUT ÇİFTÇİ · 06 Temmuz 2009

Yemyeşil çayırlar
Ve masmavi gökyüzüyle bir cennetti kırlar.
Kıpkırmızı kan dereye dökülene kadar.
Birden bire soldu kır çiçekleri,
Çayırlar sarardı
Ve gökyüzü zından karasına döndü.
Güneş küstü insanlara,
Yıldızlar ve bulutlar da öyle.
Kan düştü çünkü toprağa,
Manzumun ahı kaldı geriye.
Töre dediler.
İnsan insanı sevdiği için öldürülür mü hiç?
Gencecik bir kıza kıyılır mı?
Kardeş kardeşi keser mi?
Töre dediklerinde insaf yok mu?
En az biz insanlar kadar?
On dört yaşında bir kız çocuğuydu Menekşe,
İsmi gibi güzel bir çiçektir.
Kendini bilmezler,
Kopardılar çiçeği dalından.
Kırmızıya kesildi dere.
Toprak küstü insanlara,
Güneş ve gökyüzü de öyle.
Kuraklık mı dersin,
Açıklık mı?
Yoksulluk mu dersin,
Lanetlenmek mi?
Bela üzerine bela yağdı köye.
Boşaldı köy,
Baykuşlara yuva oldu.
Anlayan da anlamayanda yandı bu yangında.
Günahı yalnızca edenin mi?
Susmayanında üzerine değil mi?
Kırmızı bir gelincik kaldı geriye,
Artık lanetli köyden.

Menekşe.